

Arrest

nr. 104 811 van 11 juni 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 22 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Guinees staatsburger te zijn, van Peul-origine, afkomstig van Pita. Toen u 9 à 10 jaar oud was stierf uw vader en trouwde uw moeder met uw oom langs vaderszijde, (M.). Jullie verhuisden dan ook naar Conakry waar u Ibrahima leerde kennen, met wie u een relatie startte toen u ongeveer 15 jaar oud was. Ibrahima wou wel met u trouwen maar uw oom accepteerde dat niet. Ongeveer 12 jaar geleden werd u zwanger en kreeg u Ibrahima's dochter. Vier jaar geleden kregen jullie een zoon. Al die tijd bleef u bij uw oom wonen met uw kinderen. Uw oom was wel boos op Ibrahima en u en uw kinderen en schreeuwde op jullie omdat de kinderen buiten een huwelijk werden geboren. Hij zei u dat hij u ging uithuwelijken, maar vond geen man voor u. Tot twee jaar geleden, toen mr. Keita, een diamanthandelaar en vriend van uw oom, met u wou trouwen omdat zijn maraboet hem gezegd had dat hij veel geld zou krijgen als hij met een Peul-vrouw zou trouwen. U wou echter niet met

hem trouwen omdat hij al twee vrouwen had en omdat hij niet wou dat uw twee kinderen mee zouden komen naar hem. U dacht na over een oplossing en besloot dat u opnieuw zwanger moest geraken om het huwelijk af te houden, aangezien mr. Keita geen kinderen van u er bij wilde. U raakte vervolgens zwanger van mr. Diallo, een vriend die wel een relatie met u wou maar niet met u wou trouwen. U liep vervolgens weg bij uw oom en ging naar het huis van mr. Diallo waar u verbleef. Toen u daar drie dagen was, stuurde mr. Keita soldaten naar uw ooms huis, waar ze alles vernielden. Uw oom verwees hen door naar mr. Diallo. Vervolgens kwamen ze daar alles vernielen, sloegen ze mr. Diallo en namen ze u mee naar het huis van mr. Keita. Daar werd u vastgehouden en verkracht door mr. Keita. U beviel er van een dochter met de hulp van mr. Keita's schoonzus Fatou die in hetzelfde huis woonde. Na twee maanden werd uw dochter echter weggenomen en aan mr. Keita's zus in Sigiri gegeven. Van Fatou hoorde u later dat uw dochter ziek was geworden. U wou de baby zien en twee maanden nadat ze bij u werd weggenomen vertrok u met de hulp van Fatou uit het huis en nam u een taxi naar Sigiri. Daar vernam u echter van een onbekende dat uw baby overleden was. U besloot terug te keren naar Conakry en ging naar uw vriendin waar u onderdook. Uw vriendin contacteerde mr. Diallo en samen regelden ze uw vertrek uit Guinee. Op 13 mei 2012 kwam u aan in België waar u vervolgens de volgende dag asiel aanvraagde.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat u op ongeveer **28-jarige leeftijd** tegen uw zin door uw oom uitgehuwelijkt bent aan mr. Keita (uit uw verklaringen kan immers afgeleid worden dat dit ergens in begin 2011 moet geweest zijn aangezien u verklaarde op 12 mei 2012 Guinee te hebben verlaten, daarvoor 10 dagen bij een vriendin hebt verbleven, daarvoor ongeveer 9 maanden opgesloten te zijn geweest bij mr. Keita (vier maanden na uw bevalling en ongeveer 5 maanden voor uw bevalling) en u negen maanden bent zwanger geweest van een zwangerschap die u gepland had om het huwelijk met mr. Keita niet te laten doorgaan). (zie verklaringen DVZ en gehoorverslag CGVS). U verklaart bovendien sinds het overlijden van uw vader in 1991/1992, toen u ongeveer 9 jaar was, **in Conakry** te hebben gewoond bij uw oom (zie gehoor CGVS, p. 2, 4, verklaring DVZ, nr. 11). Bovendien dient te worden vastgesteld dat u sinds u 15 jaar oud was een relatie onderhield met Ibrahim, die u leerde kennen in de bioscoop (zie gehoor CGVS, p. 3). U heeft reeds een dochter van 12 jaar oud (zie gehoor CGVS, p. 3), wat erop wijst dat u op 17-jarige leeftijd voor het eerst moeder werd, zonder gehuwd te zijn. U kreeg later nog een zoon buiten het huwelijk. Hoewel u verklaarde dat uw oom boos was om uw buitenechtelijke zwangerschappen en uw moeder het ook erg vond (zie gehoor CGVS, p. 5, 8), kon u blijkbaar de relatie met Ibrahim, de vader van uw kinderen, onderhouden. U verklaart zelfs dat u vaak bij hem op bezoek ging met uw dochter en vervolgens dan een tweede keer zwanger werd (zie vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ dd. 23/5/2012, p.3). Ook voor het CGVS verklaarde u dat u bij Ibrahim op bezoek ging om daarna terug te keren naar uw huis bij uw oom (zie gehoor CGVS, p. 3). Ook uw tweede 'vriendje', mr. Diallo, ontmoette u vervolgens in de bioscoop (zie gehoor CGVS, p. 8). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat uw oom of andere familieleden (voor of) na uw eerste zwangerschap geneigd waren u snel uit te huwelijken, u verklaarde zelfs dat uw ouders wachtten op een man voor u en er niet naar op zoek waren (zie gehoor CGVS, p. 6). Ook uw zus, die ondertussen 20 jaar is volgens uw verklaringen, is blijkbaar nog niet gehuwd (zie gehoor CGVS, p. 5). U genoot duidelijk een zekere vrijheid in uw doen en laten en deze verklaringen tonen allerm minst aan dat u afkomstig zou zijn uit een familie die zeer aan de tradities is gehecht. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt echter dat het gedwongen huwelijk, dat in Guinée verboden is bij wet, een fenomeen is dat marginaal en bijna onbestaande is geworden in de steden. Het heeft hoofdzakelijk nog betrekking **op zeer jongen meisjes die op het platteland wonen en afkomstig zijn uit families die zeer aan tradities zijn gehecht**. Uit bovenstaande blijkt duidelijk dat u helemaal niet in dit profiel past. U verklaart dat deze informatie op u niet van toepassing is aangezien u reeds kinderen had en u niet bij uw eigen vader woonde (zie gehoor CGVS, p. 13). Nergens uit de uitgebreide informatie waarover het CGVS dienaangaande beschikt blijkt echter dat deze elementen aanleiding zouden geven tot een gedwongen huwelijk, en alvast niet met een man die niet de vader van uw kinderen is.

Ook bij uw verklaringen met betrekking tot uw relatie met Ibrahim, die toch een tiental jaren zou hebben geduurd (u begon uw relatie met Ibrahim toen u 15 jaar was en u zag hem voor het laatst toen uw, nu 4-jarige zoon, 3 maanden oud was (zie gehoor CGVS, p. 3), dus toen u ongeveer 25 jaar was), kunnen de nodige vragen worden gesteld. Zo verklaart u niemand van zijn familie te kennen, hoewel jullie samen twee kinderen hadden. U weet zelfs niet of hij broers of zussen had, omdat jullie niet over zijn familie praatten (zie gehoor CGVS, p. 3). Verder verklaart u al vier jaar geen contact meer met hem te hebben gehad, sinds het moment dat Ibrahim een confrontatie had met uw oom waarna hij is bang

geworden en vertrokken is (zie gehoor CGVS, p. 3). Het is merkwaardig dat Ibrahim hier, pas nadat hij u een tweede maal zwanger had gemaakt, van onder de indruk was, omdat uit uw verklaringen blijkt dat uw oom zich altijd al tegen uw relatie met Ibrahim had verzet en ook niet wilde dat u met hem zou trouwen (zie gehoor CGVS, p. 4). Bovendien verklaart u dat uw oom tegen Ibrahim zou geschreeuwd hebben en gezegd zou hebben dat hij uw leven kapot heeft gemaakt en dat hij problemen zou creëren voor hem (zie gehoor CGVS, p. 3). Ook later tijdens het gehoor verklaarde u nog eens dat uw oom bij Ibrahim ging schreeuwen (zie gehoor CGVS, p. 8). Voor de DVZ verklaarde u enkel dat uw oom aan uw vriendje zei dat hij zijn verantwoordelijkheid nu maar eens moest opnemen (zie vragenlijst CGVS, ingevuld door DVZ, p. 3). Al deze verklaringen verklaren echter niet waarom Ibrahim na tien jaar plots zou bang geworden zijn en vertrokken zou zijn om nooit meer met u contact op te nemen. Uw verklaringen over sinds wanneer u geen contact meer had met Ibrahim zijn trouwens ook niet eenduidig. Zo verklaarde u voor de DVZ dat u geen contact meer hebt met hem sinds u zwanger was van uw tweede kind (zie document 'samenstelling van familie' 7. echtgenoot-/genote/Vriend(in)/verloofde..., dd. 23/5/2012). Voor het CGVS verklaarde u echter dat u Ibrahim niet meer zag sinds uw zoon drie maand oud was (zie gehoor CGVS, p. 3). Ten slotte verklaarde u over Ibrahim dat jullie wel wilden trouwen maar dat uw oom daar tegen was omdat hij wou dat u binnen de familie werd uitgehuwelijkt (zie gehoor CGVS, p.4). Aangezien u later verklaarde dat uw 'ouders' wachtten op een man voor u en niet echt zochten naar een man, lijkt deze verklaring hiermee in strijd aangezien men mag verwachten dat uw oom dan binnen de familie op zoek zou zijn gegaan naar een man voor u. Bovendien dient te worden vastgesteld dat nergens blijkt dat mr. Keita dan wel familie is van u. U verklaart immers dat mr. Keita een vriend was van uw oom en dat u niet weet hoe ze bevriend geraakt waren (zie gehoor CGVS, p. 12). U verklaarde over Ibrahim dat u ook later, nadat jullie kinderen hadden, niet met hem mocht trouwen omdat dat in jullie (Peuhl)-cultuur niet toegestaan is dat je huwt met de man van wie je een kind hebt buiten het huwelijk (zie gehoor CGVS, p. 3). Nochtans blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (zie kopie in uw administratief dossier) dat het in Guinée geregeld voorkomt, wanneer een man een vrouw buiten het huwelijk heeft zwanger gemaakt, dat dit 'opgelost' wordt door een huwelijk tussen de partners. Nergens is er sprake van dat dit volgens één of andere culturele traditie niet mogelijk zou zijn, integendeel, het wordt duidelijk door verschillende bronnen geopperd als een mogelijke oplossing. Ook uw verklaringen hierover, namelijk dat het een algemeen cultureel gebruik is, lijken dus niet te kloppen, waardoor opnieuw vragen kunnen gesteld worden bij uw 'problematische' relatie met Ibrahim. Aangezien bezwaarlijk nog geloof kan gehecht worden aan de (aard van de) relatie die u met Ibrahim had en aangezien die relatie toch een belangrijke aanleiding was voor uw beweerde uithuwelijking aan mr. Keita, komt ook de geloofwaardigheid van dit gedwongen huwelijk nog verder in het gedrang.

Verder kunnen nog volgende vaststellingen worden gedaan die verder de algehele geloofwaardigheid van uw verklaringen ondermijnen: Zo verklaarde u voor de DVZ drie broers te hebben (zie document familiesamenstelling 4. Broers en zussen van zelfde vader en zelfde moeder, dd. 23/5/2012, verklaring DVZ, nr. 16). Voor het CGVS verklaarde u echter maar twee broers te hebben (zie gehoor CGVS, p. 3, 5). Initieel tijdens het gehoor voor het CGVS verklaarde u dat uw twee broers bij u in Conakry woonden (zie gehoor CGVS, p. 3), terwijl u later tijdens het gehoor verklaarde dat één van uw broers, namelijk de oudste, in Kindia woont (zie gehoor CGVS, p. 5). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaarde u dat de tolk het verkeerd moet begrepen hebben en dat u wel degelijk zei dat enkel uw broertje bij u in de wijk Primo Solo woonde (zie gehoor CGVS, p. 5) maar dit verklaart nog steeds niet waarom u voor de DVZ duidelijk drie broers vermeldde (met hun respectievelijke gegevens). Ook uw verklaringen aangaande het nieuws dat u al dan niet zou hebben over uw kinderen, die bij uw moeder in Conakry zouden verblijven, zijn alles behalve coherent te noemen. Zo verklaarde u initieel voor het CGVS dat u geen nieuws hebt van uw kinderen omdat ze bij uw moeder zijn met wie u geen contact meer hebt (zie gehoor CGVS, p. 4). Ook (Fa.), uw vriendin met wie u wel nog contact hebt, zou geen nieuws hebben van uw kinderen en u verklaart dit door te stellen dat uw oom niet weet dat u in België bent en u dus ook uw vriendin niet naar hem hebt gestuurd om uw kinderen te zien (zie gehoor CGVS, p. 7). Even later, gevraagd naar de manier waarop u uw geboorteakte in België hebt verkregen, verklaart u plots echter dat (Fa.) wel contact heeft gehad met uw moeder (zie gehoor CGVS, p. 7). Hierop gesteld dat uw vriendin dus toch wel nieuws moet hebben van uw kinderen, verklaart u merkwaardig genoeg dat ze niet met uw moeder over uw kinderen gesproken heeft (zie gehoor CGVS, p. 7). Gevraagd of u dan aan (Fa.) niet hebt verzocht uw moeder te spreken over uw kinderen, zegt u opnieuw merkwaardig genoeg 'nee', omdat als u slecht nieuws zou krijgen u er toch niets aan kan doen. Eerst wijt u uw onwetendheid over de situatie van uw kinderen dus aan de onmogelijkheid om iets te weten te komen om daarna uw verklaringen te wijzigen, afhankelijk van de vraagstelling van de protection officer, en te zeggen dat u het eigenlijk liever niet weet. Ook deze verklaringen laten toe uw algehele geloofwaardigheid in twijfel te trekken.

Vervolgens kan worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat u uw oudste broer niet op de hoogte bracht van uw gedwongen huwelijk met mr. Keita, noch van uw weerstand tegen dit huwelijk (zie gehoor CGVS, p. 13). Ook bracht u, nadat u bij mr. Keita bent weggelopen, niemand van uw familie op de hoogte van de opsluiting en mishandeling door die man (zie gehoor CGVS, p. 13). U weet niet of uw familie ervan op de hoogte was dat u opgesloten werd (zie gehoor CGVS, p. 11, 15). Het is niet aannemelijk dat u uw oudste broer, die 34 jaar is en zelfstandig leeft met zijn gezin en die zelfs uw oom financieel ondersteunt (zie gehoor CGVS, p. 5), niet zou ingeschakeld hebben om uw oom op andere gedachten te brengen in verband met uw beweerde gedwongen huwelijk. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt immers dat een oudere broer een zeer belangrijke rol speelt in dergelijke situaties en dat wanneer de broer tegen het gedwongen huwelijk is gekant hij, indien nodig, dit huwelijk kan verhinderen. Aangezien ook uw moeder blijkbaar het huwelijk zelf niet wou (zie gehoor CGVS, p. 12) is het niet aannemelijk dat, indien u werkelijk in een dergelijke situatie zou hebben verkeerd, jullie de (bemiddelings)hulp van uw broer niet zouden hebben ingeroepen.

Vervolgens zijn ook uw verklaringen over hoe mr. Keita u gevonden heeft bij uw vriendje mr. Diallo en wat er toen precies gebeurde, niet echt aannemelijk te noemen. U verklaarde dat uw oom drie dagen nadat u naar mr. Diallo vertrok naar mr. Keita gebeld heeft om te zeggen dat u weg was (zie gehoor CGVS, p. 10). Vervolgens zou uw oom aan mr. Keita verteld hebben waar hij u kon vinden (zie gehoor CGVS, p. 10). Vooreerst dient hierbij te worden opgemerkt dat elders uit uw verklaringen nochtans bleek dat uw oom helemaal niet afwist van uw relatie met mr. Diallo en dat uw oom hem niet kende (zie gehoor CGVS, p. 11). Geconfronteerd met deze incoherentie in uw verklaringen verandert u plots uw verklaringen en stelt u dat uw oom toch al van deze Diallo gehoord had en dat hij daarom mr. Keita daarheen stuurde (zie gehoor CGVS, p. 11). Gevraagd hoe u weet wat uw oom allemaal tegen mr. Keita gezegd heeft, aangezien u daar toch niet bij aanwezig was maar u verschuilde bij mr. Diallo, zegt u dat, toen hij naar mr. Diallo kwam, u mr. Keita hoorde zeggen tegen de soldaten dat uw oom dat gezegd had (zie gehoor CGVS, p.11). Dit lijkt echter een heel surrealistisch gesprek te zijn geweest aangezien het uiterst merkwaardig is dat mr. Keita dat op dat moment, wanneer ze al waren aangekomen bij mr. Diallo, de soldaten hierover zou hebben ingelicht. U verklaarde bovendien dat de soldaten bij uw oom alles kapot sloegen (zie gehoor CGVS, p. 10). Gevraagd hoe u dan hiervan op de hoogte was, verklaart u weer dat u de soldaten dat hoorde zeggen tegen mr. Keita toen u naar mr. Keita's huis werd gebracht (zie gehoor CGVS, p. 12). Ook dit is een merkwaardig gesprek dat u blijkbaar hebt gehoord, aangezien volgens uw verklaringen mr. Keita aanwezig was bij die inval bij uw oom (zie gehoor CGVS, p. 10), waardoor het overbodig is dat de soldaten hem dit nog zouden moeten vertellen.

Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat u verklaarde met het vliegtuig gereisd te hebben naar Brussel, maar zelf nooit een paspoort te hebben vastgehad, niet te weten of uw foto daarin stond, niet te weten waar u een tussenlanding hebt gemaakt, noch met welke maatschappij u heeft gevlogen en u niet in staat bent het vliegtuig waarmee u gereisd hebt te beschrijven (zie gehoor CGVS, p. 7). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (zie kopie in uw administratief dossier) blijkt nochtans dat passagiers die van buiten de EU aankomen op de luchthaven van Brussel Nationaal elk individueel onderworpen worden aan een controle, zodat het niet aannemelijk is dat u niet zelf uw paspoort zou in handen hebben gehad. Uw onwetendheid en ongeloofwaardige verklaringen over uw reis naar Brussel laten dan ook toe geen geloof te hechten aan uw verklaringen over de manier waarop u naar België zou zijn gereisd.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

De documenten die u in het kader van uw asielaanvraag voorlegt wijzigen hetgeen hierboven werd gesteld niet. U legt een geboorteakte voor. Vooreerst kan worden opgemerkt dat u nochtans voor de DVZ verklaarde nooit een geboorteakte gehad te hebben, noch enig identiteitsdocument (zie verklaring DVZ, nrs. 4, 21), wat reeds doet twifelen aan de authenticiteit van dit document. Bovendien kan aangaande deze geboorteakte worden opgemerkt dat ze geen enkel objectief element bevat (foto voorzien van een stempel, vingerafdrukken, handtekening, biometrische gegevens) waarmee bewezen kan worden dat u wel degelijk de persoon bent die door dit document wordt bedoeld. Dit is dus geen bewijs van uw identiteit, het vormt hoogstens een zwakke aanwijzing. Aangezien uw relaas over het geheel genomen niet geloofwaardig genoeg is, kan het Commissariaat-generaal uw identiteit niet als bewezen beschouwen enkel op basis van uw verklaringen en dit document. Wat betreft de medische attesten die u voorlegt kan nog het volgende worden opgemerkt : enerzijds legt u een attest voor van een arts (dd. 30/1/2013) waarin hij vaststelt dat u een letsel aan uw schouder vertoont. De arts stelt echter ook uitdrukkelijk dat u aan hem heeft verklaard dat u ongeveer in 2011 bent geslagen maar doet zelf geen uitspraak over de oorzaak van de vaststellingen die hij doet. Verder legt u een medisch

attest voor van dezelfde arts waaruit blijkt dat u een besnijdenis type II hebt ondergaan. Aangaande deze besnijdenis (en de fysieke gevolgen hiervan) kan vooreerst worden opgemerkt dat u deze zelf niet aanhaalde tijdens één van uw gehoren in het kader van uw asielaanvraag als reden voor een mogelijke vrees/een mogelijk risico bij terugkeer naar uw land van herkomst. Gevraagd of u buiten de problemen die u had met uw oom en mr. Keita nog andere problemen had in Guinee antwoordde u ook negatief (zie gehoor CGVS, p. 11). Ook blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat er in Guinee geen herbesnijdenis na een besnijdenis type II voorkomt.

Met betrekking tot de algemene situatie in Guinee kan het volgende worden vastgesteld :

Guinee werd in 2012 geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. De Guineese veiligheidstroepen hebben inderdaad de mensenrechten geschonden, naar aanleiding van betogingen met een politiek karakter. Er zijn nog steeds spanningen voelbaar tussen de regering en bepaalde oppositiepartijen. De overgangperiode die normaal had moeten eindigen met de organisatie van parlementsverkiezingen binnen een termijn van 6 maanden blijft eindeloos duren. Het is echter aan de verschillende politieke spelers om ervoor te zorgen dat er aan alle voorwaarden wordt voldaan om de overgangperiode te voltooien en de organisatie van parlementsverkiezingen mogelijk te maken in een rustig klimaat.

Artikel 48/4 §2 van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat ernstige bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming. Uit de bovenvermelde informatie blijkt dat Guinee niet wordt geconfronteerd met willekeurig geweld en men dient er eveneens op te wijzen dat er geen gewapende oppositie is in het land. In het licht van al deze elementen is er momenteel in Guinee geen gewapend conflict of een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2 (zie informatiefarade van de landen, SRB "Guinee: Situatie op het gebied van de veiligheid", september 2012).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de procedure

2.1. Bij brief van 7 juni 2012 verzoekt verzoeksters nieuwe raadsman tot heropening van de debatten omdat verzoekster ter terechtzitting verscheen zonder bijstand van haar voormalig raadsman.

2.2. Op de vraag tot heropening van de debatten kan niet worden ingegaan.

Uit het bijgevoegd schrijven van 6 juni 2013 van verzoeksters nieuwe raadsman aan verzoeksters vorig raadsman blijkt dat de opvolging door de nieuwe raadsman plaatsvond na de sluiting der debatten. De opvolgingsproblematiek tussen twee advocaten, ook indien deze een verstoorde verstandhouding in de relatie advocaat en zijn cliënte als oorzaak zou kunnen hebben, kan niet worden aangenomen als reden op de debatten te heropenen.

Verzoekster toont daarenboven, mede in acht genomen dat artikel 39/60, eerste lid van de voormelde wet van 15 december 1980 bepaalt dat de procedure schriftelijk is, evenmin concreet aan dat haar rechten van verdediging werden geschonden aangezien zij ingevolge haar verschijning werd gehoord.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 62 van voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de rechten van verdediging en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster betwist dat haar identiteit in vraag gesteld kan worden omdat zij bij het begin van het gehoor op het CGVS aangaf dat er onjuistheden staan in de vragenlijst van het CGVS die zij op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) invulde. De foutieve vermelding dat zij "nooit een geboorteakte" had, kon zij niet voor het CGVS laten rechtzetten omdat deze vermelding in de vragenlijst voor haar occult bleef. Zij is hiermee niet geconfronteerd en kon er dan ook niet op reageren. Zij heeft de geboorteakte via een vriendin bekomen. Bovendien kon zij wel de nodige geografische kennis van haar geboortedorp Pita en Conakry verschaffen, waardoor niet ernstig aan haar identiteit kan getwijfeld

worden. Daarnaast toetste verweerder de beoordeling van de subsidiaire bescherming aan de algemene situatie in Guinee, hetgeen erop wijst dat haar Guineese afkomst vaststaat.

Hetzelfde geldt voor de vermelding van drie broers in de vragenlijst. De eerste naam wordt namelijk als derde naam herhaald met een letter verschil. De oudste broer, in de Guineese cultuur "Kotto" genoemd, woont in Kindia en de jongste broer, "Miniam" genoemd, woont in Conakry.

Uit het feit dat verzoekster een medisch attest voorlegt dat haar besnijdenis type II vaststelt en dat de documentatie van verweerder in het administratief dossier bevestigt dat besnijdenis type II in Guinee bestaat, toont aan dat verzoeksters verklaringen consistent zijn met de algemeen bekende feiten. Verzoekster verwijst naar de opmerkingen van haar raadsman op het einde van het gehoor op het CGVS.

Vervolgens meent verzoekster dat een aantal van haar verklaringen verkeerd geïnterpreteerd werden. Haar oom wachtte op een geschikte echtgenoot voor haar en vond die in de heer Keita omdat hij gegoed was. De oom en zijn familie hadden nood aan geld en dacht via het huwelijk ook aan werk te geraken. Verzoekster verwijst eveneens naar het feit dat binnen de Peul-etnie gedwongen huwelijken courant zijn en de beoordeling dat gedwongen huwelijken in steden nog weinig voorkomen, niet correct is, alsook dat zij behoort tot de geviseerde groep waar gedwongen huwelijken nog steeds voorkomen. De bescherming tegen een gedwongen huwelijk via de Guineese autoriteiten is feitelijk onmogelijk. Verzoekster is als alleenstaande en ongeschoolde moeder weinig weerbaar. Uit de informatie van het CGVS en een rapport in *Refworld* getiteld "*Guinée: information sur la fréquence des mariages forcés; les lois touchant les mariages forcés; la protection offerte par l'État; la possibilité pour les femmes de refuser un mariage forcé (2009-sept. 2012)*" blijkt dat een vrouw enkel door te vluchten en zich onder de bescherming van andere familieleden te plaatsen, kan ontsnappen aan een gedwongen huwelijk, wel te verstaan met mogelijk een nieuw risico op een gedwongen huwelijk. Verzoekster heeft geen andere familie dan deze waar zij verbleef en zocht bescherming bij Diallo, die haar opnam. Zij kon alleen nog het land ontvluchten.

Indien de vader van buitenhuwelijkse kinderen niet wil trouwen, is er geen rechtsmiddel om hiertegen op te treden. Ook verzoeksters oudere broer kon niet tussenkomen in de beslissing van haar oom, daar de cultuur dit niet toelaat. "Kotto" is niet de zoon van de oom en woont niet bij de familie, maar ver weg in Kindia waardoor hij geen invloed heeft. Dat "Kotto" een rol kan spelen in de bescherming van verzoekster, baseert verweerder op de verklaringen van één persoon zonder die verklaringen te reproduceren of aan het dossier toe te voegen, waardoor het voor verzoekster onmogelijk is om de objectiviteit en pertinentie van die verklaringen na te gaan en zij zich hiertegen onmogelijk kan verweren.

De heer Keita kwam met de soldaten naar de heer Diallo waar verzoekster overhoorde dat hij door de oom wist dat zij bij de heer Diallo verbleef. Nadien keerde Keita naar huis terug en vonden de soldaten verzoekster tijdens het zoeken. De oom heeft over Diallo gesproken nadat zijn huis geplunderd was. Er is volgens verzoekster niets absurd aan die verklaringen en er is helemaal geen sprake van inconsistentie.

3.1.2. Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift een rapport in *Refworld* getiteld "*Guinée: information sur la fréquence des mariages forcés; les lois touchant les mariages forcés; la protection offerte par l'État; la possibilité pour les femmes de refuser un mariage forcé (2009-sept. 2012)*" (stuk 2).

3.2.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag

gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

3.3.1. Verzoekster voert geen verweer tegen de vaststellingen in de bestreden beslissing dat (i) zij niemand van de familie van Ibrahima kent hoewel zij samen twee kinderen hebben, (ii) zij niet kan verklaren waarom Ibrahima plots na tien jaar bang zou geworden zijn en vertrokken zijn om nooit meer contact met haar op te nemen, (iii) haar verklaringen omtrent het moment sinds wanneer zij geen contact meer heeft met Ibrahima niet eenduidig zijn, (iv) zij geen coherente verklaringen aflegde omtrent het eventuele nieuws dat zij over haar kinderen sinds haar aankomst in België ontvangen heeft en (v) zij ongeloofwaardige verklaringen aflegde over de wijze waarop zij naar België gereisd is. Bijgevolg worden deze vaststellingen als vaststaand beschouwd. Zij vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Aangezien verzoekster verklaarde dat zij zowel Ibrahima als Diallo in de bioscoop ontmoette (gehoorverslag CGVS, p. 3 en 8), dat zij nadat zij van haar eerste kind bevallen was, nog regelmatig bij Ibrahima op bezoek ging (administratief dossier, stuk 9, p. 3) en dat haar zus op twintigjarige leeftijd evenmin gehuwd is (gehoorverslag CGVS, p. 5), dient te worden vastgesteld dat verzoekster niet uit een conservatief milieu afkomstig is. Uit de informatie die verweerder aan het administratief dossier toevoegde (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat gedwongen huwelijken hoofdzakelijk voorkomen bij zeer jonge meisjes die op het platteland wonen en die afkomstig zijn uit families die zeer aan tradities gehecht zijn. Bovendien verklaarde verzoekster dat haar oom wachtte op een man voor haar (gehoorverslag CGVS, p. 6) en er dus niet actief naar op zoek ging, alsook dat haar oom haar wilde uithuwelijken binnen de familie en dat zij daarom niet met Ibrahima mocht trouwen (gehoorverslag CGVS, p. 4). Nochtans weet verzoekster niet hoe haar oom met de heer Keita bevriend geraakte (gehoorverslag CGVS, p. 12), hetgeen erop wijst dat de heer Keita geen familie is van verzoekster of haar oom. Tevens verklaarde verzoekster dat haar oom haar wou uithuwelijken in de hoop op extra financiële steun en voedsel (administratief dossier, stuk 9, p. 3), hetgeen erop wijst dat haar oom meer deed dan enkel "wachten" op een geschikte echtgenoot voor verzoekster. Gelet op voorgaande inconsistenties en mede gelet op de voormelde vaststellingen in de bestreden beslissing die als vaststaand worden beschouwd, maakt verzoekster haar vrees voor een gedwongen huwelijk niet aannemelijk. Dit klemt des te meer daar verzoekster verklaarde dat zij niet met Ibrahima mocht trouwen omdat dat in de Peul-cultuur niet toegelaten zou zijn, terwijl uit de informatie die verweerder aan het administratief dossier toevoegde (zie map 'Landeninformatie'), blijkt dat het in Guinee geregeld voorkomt dat, wanneer een man een vrouw buiten het huwelijk zwanger heeft gemaakt, dit "opgelost" wordt door een huwelijk tussen de partners. Dat er geen rechtsmiddel bestaat om Ibrahima tot een huwelijk te dwingen, doet hieraan geen afbreuk.

Het is tevens opmerkelijk dat verzoekster haar familie niet op de hoogte bracht van de vermeende opsluiting en mishandeling door de heer Keita (gehoorverslag CGVS, p. 15). Eveneens opmerkelijk is dat verzoekster haar oudere broer niet zou inschakelen om haar oom op andere gedachten te brengen betreffende het huwelijk met Keita, hoewel uit de informatie die verweerder aan het administratief dossier toevoegde (zie map 'Landeninformatie'), blijkt dat een oudere broer een gedwongen huwelijk kan verhinderen indien hij tegen dit huwelijk gekant is. Dit klemt des te meer daar de oudere broer haar

oom financieel zou ondersteunen (gehoorverslag CGVS, p. 5). Bovendien zou ook verzoeksters moeder tegen het huwelijk gekant zijn (gehoorverslag CGVS, p. 12).

Verzoeksters opmerkingen aangaande de vermelding van drie broers in de vragenlijst (administratief dossier, stuk 9, vraag 30), namelijk dat de derde naam een herhaling is van de eerste naam met één letter verschil, zijn niet dienstig daar verzoekster onder “samenstelling van de familie” bij vraag vier “broers en zussen van zelfde vader en zelfde moeder” duidelijk drie broers opgaf (administratief dossier, stuk 9). Tijdens het gehoor verklaarde verzoekster echter dat zij twee broers heeft (gehoorverslag CGVS, p.3 en 5).

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het aangevoerde asielrelaas. Kritiek op het overtollig motief dat verzoekster haar verklaringen over hoe de heer Keita haar gevonden heeft bij de heer Diallo niet aannemelijk maakt, kan derhalve op zich niet leiden tot een hervorming van de bestreden beslissing.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in vluchtelingenrechtelijke zin.

3.3.2. Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas, toont verzoekster niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Uit de SRB “Guinee – Situatie op het vlak van de veiligheid”, door verweerder aan het administratief dossier toegevoegd (stuk 13), blijkt dat Guinee in 2012 werd geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. Er zijn nog steeds spanningen voelbaar tussen de regering en bepaalde oppositiepartijen. Guinee wordt echter niet geconfronteerd met willekeurig geweld. Verzoekster brengt geen stukken bij die de informatie van verweerder kunnen weerleggen. Aldus is er actueel geen sprake van een situatie van willekeurig geweld in Guinee zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar relaas en de elementen in het dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend dertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS